

“Onschuld bestaat niet,” zei de oude man

Eerste druk, september 2012

© 2012 Luc Bentein

ISBN: 978-90-484-2621-8

NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonedig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Luc Bentein

“Onschuld bestaat niet,”
zei de oude man

“Er zijn geen onschuldigen. Er zijn daarentegen verschillende graden van verantwoordelijkheid.”

Stieg Larsson, De vrouw die met vuur speelde

I.

Caroline nipt aan haar cocktail op een terras van St. John's Square. Een "Sex on the beach". Letterlijk zou ze daar ook wel van nippen, of beter gezegd, met grote teugen nuttigen. Maar ze heeft nog niet zoveel tijd gehad om het mannenvolk van Valletta te monsteren. Enkele leuke jonge exemplaren heeft ze reeds opgemerkt, met aantrekkelijke bast en dito kontje. Maar misschien is het verstandiger om het eerst aan te leggen met een wat ouder en vooral rijker exemplaar. Na alle risico's is enige vastheid onder de bevallige voeten zeker welkom. Alhoewel? Waarover spreken oudere mannen? Over het verleden! Wat op zich een groot voordeel is, want hoe langer men leeft, hoe meer men meegemaakt heeft, althans voor allen die niet in hun zetel zijn blijven zitten. Hoe verwerpelijker het leven, hoe interessanter de praat van oude mannen. Maar wat gepasseerd is interesseert Caroline helemaal niet, zelfs niet haar eigen verleden. Naar de toekomst ziet zij uit, daarom is zij nu hier.

Malta had haar ver genoeg weg geleken en naar een volkomen andere cultuur verhuizen wou ze ook niet. De mix tussen Italië en Engeland trok haar overigens mateloos aan. De charme van een Britse of Amerikaanse crooner die vertaalde Italiaanse songs vertolkte, als het ware. Liefst 's avonds op het terras van het restaurant aan de baai. Cincotti of Bublè! Hier in de zon zouden zelfs Elvis, Dean Martin of Tony Bennett te verteren zijn. Zon en een cocktail maakt het leven waard. "Guarda il mare com'è bello, spira tanto sentimento...". Ja, ook Sinatra! Charme en maffiosi, dat lijkt Caroline als thuis komen. De square, omzoomd met gratievolle arcades, is een van de weinige groene longen van Malta en zeker van

Valletta. De waterspuwers aan beide zijden van de ingang van de kathedraal geven aan dat er daarentegen aan water geen gebrek is op Malta. Normaal voor een eiland?

Gisteren nog was Caroline gaan zwemmen in de Blue Lagoon bij Comino. Schoonheid en romantiek in haar puurste vorm. Brooke Shields achterna. De rotsen om de lagune zijn tegelijk ruw, verweerd en toch beklimbaar, alhoewel niet overal. Het eiland is gastvrij en tegelijk dwingt de natuur respect af. Het laat de bezoeker toe tot waar zij wil. Maar het zeewater is als hemel op aarde. Het zou Caroline niet verbazen indien Odysseus bij Comino, in de Blue Lagoon, door Circe was verleid. Dan moest het eiland Aeaëa gewoon bij Malta gelegen zijn. Cape Circeo is trouwens niet zo ver af. Wat Caroline vooral aanstaat bij Circe is dat zij de macht had om alle mannen in varkens te veranderen. Trouwens, is daarbij toverkunst wel een noodzaak, vermits het varken het dier is dat het dichtst bij de menselijke man staat? Het knort, stinkt, is vraatzuchtig en heeft geen manieren. Circe heeft geen grote inspanning moeten doen. Overigens lijkt Caroline op Circe, zoals John William Waterhouse haar heeft afgebeeld: lange donkere haren, een prachtlijf, borsten niet te groot of te klein en een voluptueuze mond. Dikwijls had zij ervaren dat mannen hun ogen niet van haar mond konden af houden, hoe aantrekkelijk haar andere kwaliteiten ook waren. Circe als idool, het beviel Caroline mateloos. En wee de vrouwen die de ene uitverkoren man die zij niet in een varken wou veranderen, ook zouden begeren. Het zou hen vergaan als Scylla: uit hun zijde mogen hondenkoppen groeien, hondenpoten mogen zij krijgen en een vissenstaart. Caroline wist dat, hoezeer zij het mannengeslacht ook kon haten en begeren tegelijk, haar eigen soortgenoten op haar mededogen niet moesten rekenen. Zij had geleerd om zichzelf en enkel zichzelf lief te hebben.

Duiken bij Gozo zou ze ook nog eens doen, het water is er zo helder dat een goede zwemmer, en dit was ze zeker, aan die

verleiding niet kon weerstaan. De voorbije jaren had ze genoeg in troebele wateren gezwommen, ook al was het meestal niet haar vrije keuze geweest.

Maar nu was het genieten van haar drankje op het terras. De ober kon niet merken dat zij hem aandachtig zat te schatten, van achter haar extra grote zonnebril, Dolce en Gabanna. De ontwerpers waarvan werd gezegd dat zij bijzonder vrouwonvriendelijke reclames laten maken. Niet zo voor Caroline. Halfnaakte jongedames die ogenschijnlijk bijna verkracht worden door mannelijke prachtexemplaren, of zeker onderworpen worden, Caroline had daar een ander idee over. De slachtofferrol is schijn, het meisje heeft de bovenhand als puntje bij paaltje komt. Zeker bij het paaltje van de homo ludens.

Een zwarte raaf strijkt neer op de square en bekijkt de jongedame met zijn scherpe ogen. Caroline merkt het niet, te veel belangstelling voor de kelner. Een raaf is een goddelijke vogel. Wodan heeft twee raven op zijn schouder, Hugin en Munin. De raven weten alles en komen dit ten gepaste tijde ook vertellen. Zij kunnen voorbode zijn van voorspoed, van licht, maar ook van tegenspoed, van duisternis. Het is niet duidelijk of de zwarte raaf een witte vlek heeft of niet. Is het een teken van de goden of toeval?

Straks zal Caroline haar hotel verwoegen, een wandeling door de Strada San Zaccaria en begeleid door de vele christelijke beelden die Valletta rijk is. Nog een drink in de 222 Wine Bar en dan naar het hotel. En de portier zou haar verwelkomen met “good evening, Mrs. Bekkens, your table is outside, with view on the beach”. Zo hoort het! En dan genieten van een heerlijke vismaaltijd, overgoten met witte wijn van Gozo. Eveneens een wonder of toverkunst, want hoe kun je in godsnaam wijn verbouwen op eilanden waar je vanuit het vliegtuig bekeken geen groen ziet? De avond zal eindigen in een roes. Een roes van wijn en genot.